

L'OPINIÓ

Any V - Número 359 ⁵⁵⁰
Preu: 10 cèntims • BARCELONA • Divendres, 29 de juliol de 1932

L'Estat italià ha adquirit el quadro conegut per "La Tempesta", del Giorgione, que figurava a la Col·lecció del príncep Giovanelli N'HA PAGAT CINC MILIONS DE LIRES

OBLIDEN QUE TAMBE ES ELS VIATGES DEL PRESIDENT EL SEU PROBLEMA

Per desdota de la indignació, o bé simplement del menyspreu, que desparten en nosaltres els atacs contra Catalunya i el seu Estatut, hi ha un sentiment d'estupefacció ben explicable. L'estranger que ignorant els antecedents de les demandes catalanes, es lliurés sobtadament a la lectura de bona part de la premsa madrilenya; de les ressenyes de les sessions parlamentàries i de reportatges d'actes tan grotescos com el de la plaça de braus madrilenya; l'estranger que llegís tot això, creuria ben bé que els catalans som una colla d'inconscients, que sense més ni més, ens hem proposat entorpir la bona marxa de la República.

Aquells que propulen aquestes idees estan ben convençuts que no són veritat. Ells no cerquen altra cosa que posar-nos en evidència davant de la gent de bona fe. Si fossin honestos, en comptes d'atacar l'Estatut amb arguments de peu de banc, explicarien a llurs oients les raons històriques i actuals amb les quals els catalans recolzem la nostra petició de llibertat. Naturalment, atzò no els interessa. Cal donar la sensació que Catalunya és un país egoista, sedent de poder i disposat a sacrificar tots els altres pobles peninsulars...

La marioneta els ha recivert en part. La gent senzilla està convençuda que nosaltres un bon dia decidirem amargar la vida a tots els governs espanyols. Aleshores inventarem el catalanisme, una arma efecacíssima per a aconseguir beneficis d'ordre econòmic i aranzels proteccionistes. I que ara pretenem viure per sempre més a l'esquena dels altres. I que per a començar, fem la vida impossible a tots els no catalans residents a Barcelona.

Una conseqüència lògica de la difusió de semblants barrabassades, ha estat l'ambient anticatalà que es respira a molts punts de la República. Tot plegat ha portat un capgirament en la posició del problema. Són molts els qui creuen que el règim centralista de la Monarquia era l'estat polític perfecte. Que tota esmena que s'hi faci és un pas cap a l'abisme. Una esquerda a l'armadura del país.

Es natural que amb un criteri així hom regategi, d'una manera vergonyosa, la concessió d'un codi que es donà el poble català; i és natural que siguin motejats de traïdors els espanyols il·lustres que malden per a disminuir el regateig.

Si fossin tingudes en compte les veritables circumstàncies i condicions, segons les quals de temps ve desenrotllant-se la vida de la Península, no seria decent mostrar sorpresa davant les reivindicacions catalanes. Es veuria clarament que no són sinó la continuació de la nostra història, l'única continuació possible de la nostra història. Que elles no obeeixen pas a cap caprici, sinó que són producte del pensament de dues o tres generacions de patriotes en les quals s'hi compten els homes més representatius de la nostra terra.

Per això podem qualificar d'absurda i d'ignorant la posició d'algun pseudoamic de Catalunya, que davant el refus dels nostres parlamentaris a acceptar solucions impossibles per a la qüestió de l'ensenyament, han dit si ara seriem nosaltres els qui entrabancarem la discussió de l'Estatut.

Més clarament: ells opinen que si ara Catalunya no té res, per poc que li concederem ja hi surt guanyant. I és clar, no s'expliquen per part nostra aquestes manifestacions de dignitat.

No som uns pidolaires. Reclamem un reconeixement i unes atribucions mínimes i indispensables. Per a avançar nosaltres i perquè avancin ells. Obliden que el problema català és també el seu problema, car Catalunya fou l'obstacle més resistent posat a la bona marxa del vell règim. La solució hem de cercar-la a mitges. Voler-la possibilitar a base del nostre sacrifici, és d'una inutilitat absoluta.

El senyor Macià visita Santa Coloma de Cervelló, on li és tributada una rebuda entusiasta.--Parlaments al Centre d'Esquerra Republicana

EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT, FRANCESC MACIÀ, EN LA SEVA VISITA A SANTA COLOMA DE CERVELLO

Invitat per l'Ajuntament de Santa Coloma de Cervelló i per les entitats d'aquest poble, dimecres al matí, el President de la Generalitat, senyor Francesc Macià, efectuà la seva anunciada visita a Santa Coloma de Cervelló.

El President va sortir a dos quarts d'onze del matí del Palau de la Generalitat, acompanyat del seu secretari polític, senyor Joan Alavedra. En passar per Sant Boi, fou saludat per l'alcalde, senyor Carol, i per la Junta del Centre d'Esquerra d'aquella població, tots els quals acompanyaren el senyor Macià fins a Santa Coloma. En arribar a l'esmentada població, on a més a més de les autoritats del poble, amb l'alcalde, senyor Joan Ribes, al cap, esperaven el senyor Macià el diputat a la Generalitat J. A. Trabal, el tinent d'alcalde senyor Ernest Ventós, el secretari general d'Esquerra Republicana, senyor Tauler i el senyor Roc Boronat. La immensa gornació aplegada a la plaça, tributà al President una entusiasta ovació que és perllongà mentre el senyor President i acompanyants transitaven pels carrers de la població. Després de la recepció a l'Ajuntament i d'una visita al Centre d'Esquerra de la població, on el senyor Macià fou rebut pel seu president, senyor Joan Noves, i la Jun-

ta Directiva, el senyor President i acompanyants es dirigiren a l'Ateneu Unió, on tingué lloc l'acte polític anunciat. La sala estava plena de gom a gom.

Començà l'acte el senyor Noves, que féu lliurament al senyor Macià i al senyor Tauler, en representació del senyor Companys, dels pergamins, nomenant President i Soci Honorari, respectivament, el President de la Generalitat i el cap de la minoria catalana. En breus paraules enaltí les figures dels homenatjats, historiant les principals gestes que havien dut a terme pel triomf de Catalunya i de la República. Fou molt aplaudit.

Seguidament féu ús de la paraula Roc Boronat, el qual, en termes vibrants, es refereix a la voluntat unànime i decidida de Catalunya a governar-se per ella mateixa, d'acord amb l'Estatut de relacions portat al Parlament de la República. Es refereix al míting monàrquic i anticatalà de Madrid i diu que actes com aquell i manifestacions rancoroses com aquestes, tenen la virtut de fer més compacte la unitat espiritual de Catalunya al costat del seu President, Francesc Macià, la figura del qual resulta cada dia i a cada manifestació més envergorida.

Seguidament parlà el diputat a la Generalitat senyor Josep Antoni Trabal, el qual recordà, en bells parafràfs que, precisament en aquests dies s'escau el centenari de l'Oda a la Pàtria d'Àrribau, el primer poeta del nostre Renaixement, al qual seguí Rubió i Ors, amb el "Gaiter del Llobregat", precursors de l'actual magnífic renaixement i floració del nostre idioma que és un dels signes del nostre fet diferencial. En aquest punt el senyor J. A. Trabal fa un magnífic elogi de la nostra llengua i s'estén en consideracions sobre les facultats que sobre matèria d'ensenyament demanem en l'Estatut i el curs dels debats sobre aquest punt al Parlament.

J. A. Trabal acaba referint-se al nomenament de President honorari del Centre lliurat en artístic pergami al senyor Macià i demanant que tots els socis siguin amatens a la paraula del seu President, que és el de Catalunya.

Joan Tauler, secretari general de l'Esquerra Republicana de Catalunya, excusà l'absència a l'acte del cap de la minoria parlamentària, senyor Lluís Companys, el qual no pot, i menys en aquests moments, estar absent de la Cambra, i agraf,

en nom seu el lliurament del pergami en el qual Lluís Companys és nomenat president honorari del Centre d'Esquerra de Santa Coloma de Cervelló.

Recorda l'orador alguns moments culminants de la vida política de Lluís Companys, sobretot el 14 d'abril, el qual, amb Francesc Macià, proclamà la República.

(Segueix a la pàgina 10)

L'ESTATUT AL PARLAMENT LA FORMULA SOBRE L'ORDRE PUBLIC

Madrid, 28.—Sabem per bon conducte que la qüestió d'ordre públic serà presentada al Parlament amb una esmena a l'article 8 del dictamen, que diu:

"Article 8.—En matèria d'ordre públic queda reservat a l'Estat, d'acord amb el que disposen els números 4, 10 i 16 de l'article 14 de la Constitució, tots els serveis de seguretat pública a Catalunya, de caràcter extrarregional o suprarregional, la policia de fronteres, immigració i emigració, estrangeria i règim d'extradició i expulsió. Correspondran a la Generalitat tots els altres serveis de policia i ordre interior de Catalunya.

Per a la coordinació permanent, les dues classes de serveis mutus, auxiliis, ajut i informació i traspàs dels que corresponguin a la Generalitat, es crearà a Catalunya, tenint en compte l'ordenat en l'article 20 de la Constitució, una Junta de Seguretat, formada pels representants del Govern de la República i de la Generalitat, i per les autoritats superiors que, dependents d'un i altre, prestin serveis en territori regional, la qual entendrà en totes les qüestions de regulació de serveis, allotjament de forces, i nomenament i separació de personal.

Aquesta Junta, el reglament de la qual organitzarà el funcionament d'acord amb el contingut d'aquest article, tindrà una funció informativa, però la Generalitat no podrà procedir contra el dictamen, en tot el que tingui relació amb els serveis ordinaris.

Article 9.— El Govern de la República, en ús de les seves facultats i en exercici de les funcions constitucionals, podrà assumir la direcció de tots els serveis compresos en l'article anterior i intervenir en el manteniment de l'ordre interior de Catalunya en el casos següents:

Primer: A requeriment de la Generalitat.

Segon: Per pròpia iniciativa quan estigui compromès l'interès general de l'Estat o la seva seguretat.

En els dos casos serà escoltada la Junta de Seguretat de Catalunya per donar per acabada la intervenció del Govern de la República.

Per la declaració de l'estat de guerra, així com pel manteniment o restabliment de les garanties constitucionals, s'aplicarà la llei general d'ordre públic, que regirà a Catalunya com en tot el territori de la República."

VILLANOVA, MATADOR

"Oíó! Quina llàstima que no et pugui fer ministre!"

LA GRAN PARADA

A mesura que s'acosta el dia de les eleccions alemanyes augmenta la febre dels partits. Poques dècimes poden rebaixar-ne els cartells apassionats de l'associació fundada per les diverses sectes religioses per a calmar els esperits. "Serveu la pau. Fins en campanyes electorals heu de recordar-vos de Déu i la vostra ànima. Recordeu també que els vostres adversaris són germans vostres." Evangelisme inútil! Els nazis continuen fent l'oca i escopint al rostre de la decència; els comunistes, preparant elegants emboscades; els del Front de Ferro, provant d'aferrissar-se el cor, defallent.

La bandera nacional alemanya gairebé no es veu enlloc. El seu lloc ha estat pres per les senyeres dels partits—la bandera roja amb el cercle blanc que conté una negra swastika, dels nacional-socialistes, i la bandera roja amb els dards, del Front de Ferro. Els líders polítics recorren el país per a exaltar els esperits de les diverses multituds i els diaris publiquen ressenyes altament líriques de les proeses dels oradors. Tot aquest moviment és presidit per un Govern arrapat al Poder com un musclo enorme i robust.

Un fill de l'ex-kaiser va anunciant pels mítings que el seu pare és a punt de tornar. És important de remarcar, que això passa en mítings hitlerians. ¿Aspira Hitler simplement al càrrec de canceller en una monarquia restaurada per ell? ¿O vol aprofitar-se per a ús propi del ressò sentimental que el nom de Guillem pot trobar en la buidor d'algun cretí?

Herr von Schleicher ha fet un discurs dient que l'exèrcit no es vol ficar on no li pertoca. Doncs, què fa ell al ministeri?

A. B.